

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M.L.*, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: JUDr. Ing. Jakub Backa*, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 24.5.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2018 č.j. OAM-72/LE-LE05-P12-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubovi Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 8918.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 24.5.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2018 č.j. OAM-72/LE-LE05-P12-2018, jímž byla Polská republika (dále jen **Polsko**) určena jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** či **Dublnské nařízení** či **Dublin III**) a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o*

azyly (dále jen **zákon o azyly**), ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) byla označena za nepřipustnou a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o *ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 7.6.2018 č.j. 60 Az 47/2018-20, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Ing. Jakuba Backu, advokáta, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6. Zároveň byla součástí žaloby i žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, o níž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 1.8.2018 č.j. 60 Az 47/2018-42 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

V žalobě doplněné k výzvě soudu žalobce zejména namítal, že v Polsku jsou ve vztahu k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu (dále také **MO**) dány systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl a to především z hlediska velmi restriktivního přístupu Polska k udělování mezinárodní či doplňkové ochrany, kdy je velmi rigidní aplikace konceptu možnosti vnitřního přesídlení žadatelů o mezinárodní ochranu. Svá tvrzení opřel především o statistiky podaných a zamítnutých žádostí o mezinárodní ochranu na území Polska ukrajinskými občany. Dále uvedl, že polské pojetí institutu možnosti vnitřního přesídlení směřuje k tomu, že žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat nemožnost bezpečného přesídlení do jiné země původu, což ve svých důsledcích zcela znemožňuje udělení mezinárodní či doplňkové ochrany osobám prchajícím z východní části Ukrajiny, rozvrácených válečnými událostmi, a to pouhým odkazem na možnost jejich přesídlení na západ Ukrajiny. Polské pojetí institutu možnosti vnitřního přesídlení očividně směřuje k jeho posouzení jako klíčového ukazatele při zvažování možnosti udělení mezinárodní ochrany. Rovněž podle Evropského soudu pro lidská práva musí být při vnitřním přesídlení dodrženy některé zásadní garance, musí být posouzena možnost dotčené osoby odcestovat do bezpečné části země původu, být tam přijata a usadit se tam. V situaci více jak milionu vnitřních uprchlíků a celkové očividně velmi špatné ekonomické situace na Ukrajině, je proto zcela automatická aplikace institutu vnitřního přesídlení nepřipustná. **Jelikož je ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu pocházejícím z Ukrajiny možnost získání mezinárodní či doplňkové ochrany fakticky vyloučena**, je v polském azylovém systému dán dílčí systematický nedostatek, který musí vést k aplikaci ustanovení čl. 3. odst. 2 Dublinského nařízení, a v případě žadatele o mezinárodní ochranu tak bylo povinností žalovaného neaplikovat čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení a azylové řízení provést v ČR. Závěrem žalobce požadoval zrušení rozhodnutí ze dne 22.5.2018 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení; zároveň zástupce žalobce specifikoval požadovanou odměnu za zastupování.

Napadeným rozhodnutím ze dne 22.5.2018 č.j. OAM-72/LE-LE05-P12-2018 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azyly za nepřipustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azyly zastaveno s tím, že státem příslušným k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení je Polsko. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 17.4.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a byl rozhodnutím Policie ČR, č.j. KRPA-133273-19/ČJ-2018-000022 ze dne 18.4.2018 zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Žalobce prokázal v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem č. x, platným do 26.4.2027, ve kterém bylo vyznačeno polské vízum č. x s platností od 21.6.2017 do 11.5.2018. V rámci správního řízení při pohovoru za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka žalobce uvedl, že je ženatý, má jedno dítě a jeho rodina žije na Ukrajině. Před Novým rokem 2018 odjel mikrobusem

z Ukrajiny přes Slovensko do ČR, má polské vízum a v jiných státech o vízum nežádal. Zdravotně je zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby. Ukrajinu opustil v prosinci 2017 na základě polského víza, protože mu bylo vyhrožováno mafií; jiný důvod neměl. V Polsku nikdy nebyl, české vízum si nevyřídil, protože je to moc složité. Do Polska nechce, v předání do Polska mu nic nebrání.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti vycházel zejména z dokumentu: „Informace Odboru azylové a migrační politiky k azylovému systému v Polsku“ ze dne 8.1.2018, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Polska za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Konstatoval tedy, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v ČR. Ze správního řízení vyplynulo, že žalobce disponuje pobytovým oprávněním státu jiného než je ČR (polské vízum), který je vázán Nařízením. Proto žalovaný zaslal do Polska žádost o přijetí žalobce zpět a Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

*Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 19.7.2018 popřel oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dále shrnul průběh správního řízení a informací během řízení zjištěných. Podotkl, že žalobní námitky obsažené v žalobě poukazující na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, nemohou vést k vyvrácení domněnky o Polsku jako o **bezpečné zemi**, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37, kde vyslovil, že „evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit.“*

Žalovaný dále uvedl, že dostál své povinnosti a hodnocení příslušného státu provedl a to na str. 3 - 4 napadeného rozhodnutí. Posouzením, zda azylové řízení v Polsku vykazuje systematické nedostatky ve vztahu k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu (na což žalobce poukazuje) odůvodňující vyloučení právě čl. 12 Dublinského nařízení ve spojitosti s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, se NSS zabýval již opakovaně, lze odkázat na rozsudky ze dne 22.3.2016, č.j.: 9 Azs 27/2016-37 nebo ze dne 26.5.2016, č.j.: 2 Azs 113/2016-26. Sám o sobě ani přísnější postup při rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu, neznačí, že žádosti nejsou dostatečně individuálně posuzovány (viz usnesení NSS ze dne 6.9.2016, č.j.: 4 Azs 174/2016 24). Závěrem žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, jelikož se nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Dublinské nařízení, a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.5.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 19.7.2018 odpovídají obsahu spisu. Dle protokolu o předání rozhodnutí bylo žalobci napadené rozhodnutí ze dne 22.5.2018 předáno osobně dne 24.5.2018.

Dle sdělení žalovaného i Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5.11.2018 byl dne 14.8.2018 realizován transfer žalobce do Polska.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem a žalovaný s tímto postupem souhlasil.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „*je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.*“

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „*se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*“

Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení „*Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil ...*“

Soud na úvod své argumentace shledává jako nezbytnost vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17.4.2018, č.j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „*Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.*“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.

Soud v obecné rovině přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 12 odst. 2 Nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce disponuje polským vízem č. x, což sám následně potvrdil v protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Dále tuto skutečnost potvrdilo Polsko, jež ve své odpovědi ze dne 11. 5. 2018 potvrdilo platnost víza na 180 dnů, které vydalo žalobci na dobu od 21.6.2017 do dne 11.5.2018. Není tedy důvod k pochybám, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl držitelem platného víza Polska. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost Polska ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 12 odst. 2 Nařízení.

Jedinou žalobcem vznesenou žalobní námitkou je tvrzený fakt, že v Polsku jsou ve vztahu k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu dány systematické nedostatky ohledně azylového řízení a podmínek pro přijetí žadatelů o azyl. Pro podporu svých tvrzení žalobce k žalobě přiložil článek „Ukrainian asylum seekers and Polish immigration paradox“. Jelikož žalobce spolu s článkem nepředložil jeho překlad do jazyka českého a nespecifikoval, z jakého důvodu článek předložil a co jím chtěl prokázat, soud neshledal k jeho překladu na soudní náklady důvod a proto k článku nepřihlíží.

K žalobcem uvedené statistice porovnávající počet úspěšných řízení o mezinárodní ochraně v ČR a v Polsku soud konstatuje, že z uvedené statistiky nelze s určitostí tvrdit, že by mělo docházet v Polsku k jakémukoliv porušování nebo jinému omezení uplatnění práva na mezinárodní ochranu. Každý stát může postupovat v řízení o mezinárodní ochraně s drobnými nuancemi, to však samo o sobě nezakládá důvod pro to, aby na takový postup byl považován za nezákonný nebo jak jej shledává žalobce, se systematickými nedostatky. Zvolený postup Polska ve věcech vnitřního přesídlení žadatelů o mezinárodní ochranu je tak zcela v kompetenci Polska, které je však povinno dodržovat vnitřní, mezinárodní i Unijní právní předpisy upravující danou právní oblast mezinárodní ochrany, jež je pro všechny členské státy EU obdobná. V návaznosti na to soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26.5.2016 č.j. 2 Azs 113/2016-26 kde uvedl : „ ... samotnou skutečností, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nelze podřadit pod systematické nedostatky v azylovém řízení. “

Avšak tato otázka udělení MO Polskem není předmětem tohoto řízení, neboť jak již bylo zmíněno výše, předmětem tohoto řízení je určení místní příslušnosti státu, který bude rozhodovat o podané žádosti o mezinárodní ochrany a též o realizovatelnosti jeho předání. Poté co byla verifikována místní příslušnost Polska, byl správní orgán povinen dále určit, zda v Polsku nedochází k systematickým nedostatkům. Za tímto účelem si žalovaný obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Polsku (viz str. 3-4 napadeného rozhodnutí), které podrobně popisovaly azylové řízení v Polsku, a nevyplývalo z nich ničeho, co by potvrzovalo žalobcovu domněnku o systematických nedostacích. V návaznosti na to soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 26.5.2016 č.j. 2 Azs 113/2016-26, který uvedl: „Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako dostatečné stěžovatelem předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají

dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem (v tomto směru má stěžovatel pravdu), ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostatecích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“ Z výše uvedeného nevyplývá, že by v Polsku řízení o mezinárodní ochranu trpělo systémovými nedostatky. V této věci soud po provedení přezkumu neshledal důvody pro to domnívat se, že by v rozporu s uvedeným skutečně v Polsku docházelo k systematickým nedostatkům, a proto shledal žalobní námitku nedůvodnou.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci samé ani v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení (výrok II. rozsudku).

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 2.7.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (výrok III. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 19. prosince 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně